

Pasen en Pinksteren op één dag

Een aangrijpend drama/toneelstuk, waarin leven eindigt en begint. Terminaal zieke, hoogzwangere vrouw staat op het punt het aardse voor het eeuwige in te ruilen. De manier waarop zij daarmee om weet te gaan is een toonbeeld voor de achterblijvers.

Door Marja van Stalduinen-Ammerlaan.

november 2007

Het decor bestaat voor drie-vierde uit een ziekenkamer met bed, stoel, hoektafeltje met CD-speler en andere in een ziekenkamer normale attributen. Het overige één-vierde-deel is gang, en tevens toegang én uitgang voor spelers, met daarin twee kleine stoeltjes.

Het aantal spelers bedraagt 5, waarvan 3 vrouwen en 2 mannen.

Rolverdeling:

Anne (A) : Terminaal zieke vrouw. Erg verzwakt, maar geestelijk een zeer sterke vrouw. Het spelen van deze rol moet duidelijk verstaanbaar blijven, maar toch moet het publiek horen/zien/merken dat zij veel pijn lijdt en het spreken haar steeds veel moeite kost.

Peter (P) : Echtgenoot van Anne, groeit in dit stuk van wanhoop naar hoop.

Irma (I) : Zus van Anne, steun en toeverlaat voor Peter en Anne.

Floortje (F) : Dienstdoende verpleegster, kordaat en meelevend.

Chris (C) : Schoonmaker. Jongeling, die werkt om weer te kunnen reizen. Heeft oog voor de details (van het leven). Eigenlijk zien we dit stuk door zijn ogen.

De rol van Chris zou eventueel met enige aanpassingen ook door een vrouw gespeeld kunnen worden, dan wordt de ontluikende liefde tussen hem en Floor omgezet in twee nieuwe vriendinnen, in een vriendschappelijke relatie.

Het decor staat gereed maar is nog niet “bemand”. Chris komt door de gang al vegende naar voren. Kijkt dan op , schrikt een beetje en zegt tegen de mensen in de zaal:

C. “Oh, u bent er al. Ik ben nog niet helemaal klaar voor vandaag. Maar ik zal de bezem even “stilleggen”. U denkt natuurlijk: Een schoonmaker ? Komen we hier naar een schoonmaker kijken ? Nou u moet weten, dat wij schoonmakers ook het een en ander meemaken. En sommige gebeurtenissen maken diepe indruk op mij. Zeker datgene wat zich onlangs in de ziekenkamer hier achter mij afspeelde. Weet u, eigenlijk mag ik me als schoonmaker niet met de patiënten bemoeien, maar het is het contact met mensen hé, dat maakt het werk voor mij nu juist leuk. Met het personeel, en daar zitten héle leuke mensen tussen (glimlacht veelbetekend), maar ook met de patiënten.

Weet u, ik maak het veegwerk straks wel even af, dan kan ik u eerst laten zien wát er nu zo’n diepe indruk op mij maakte.”

Chris gaat met bezem en al af. Het spotlicht op het decor gaat even uit. Dan nemen de spelers hun positie in en kan het eigenlijke stuk gaan beginnen. Licht weer aan.

In de ziekenkamer ligt Anne op bed en bladert een beetje in een blad. (ouders van nu o.i.d.) Door de gang komt Chris de schoonmaker aan gelopen. Voor zich uit duwt hij z’n karretje met schoonmaakbenodigdheden. Hij stapt de kamer binnen en begint een praatje met Anne:

C. “Ha Anne, hoe is het met jou vandaag?”

Chris loopt even naar Anne toe. Zij kijkt naar hem op en zegt vermoeid maar duidelijk blij hem te zien:

A. “Ha Chris, leuk dat jij weer dienst hebt. Die chagrijn van gisteren, . . . daar was niet veel aan. Ze zei geen boe of ba en wist niet hoe snel ze . . . weer uit mijn kamer moest komen.”

C. “Keek je zo lelijk dan?!”

A. (glimlachtend) “Niet dat ik weet. Maar gisteren had ik niet zo’n beste dag.....Ik heb gemerkt, dat jij een van de weinigen bent die mij nog als een normaal mens aanspreekt De meeste anderen hebben zo’n blik in hun ogen van “ach wat erg toch allemaal” en raken op slag hun spontaniteit kwijt zodra ze binnenkomen. Zelfs Peter, mijn Peter, kost het soms moeite.”

Anne is even stil na die woorden. Chris legt even troostend zijn hand op op haar arm en zegt:

C.” Ook ik vind het onbegrijpelijk dat iets als dit mensen overkomt. Dat dit jón gebeurt. Maar Peter zou zó graag willen dat het anders was. Hij voelt zijn onmacht jou te helpen, zijn tekortkoming daarin”

A.” Híj heeft mij niet ziek gemaakt !”

C. “Nee, maar betermaken kan hij je ook niet. Jij hebt al aanvaard dat je leven gaat eindigen. Peter wil er nog niet aan dat hij je zal verliezen.”

Even zijn ze stil.

A. “Je bent een fijne schoonmaker Chris. Veel mensen zouden van jou kunnen leren. Jij kunt luisteren. “

Chris grijpt naar zijn oren en wil het compliment niet serieus nemen.

C.” Ja, dat is waar, en ik heb ook handen en die moeten schoonmaken. Ik moet trouwens opschieten, anders krijg ik het hoofd weer op mijn dak. Planning, kostenbeheersing en de rest van al die malle zoi, die het werk er hier voor ons niet prettiger op maken. (pauzeert even) Eigenlijk moet ik niet klagen, het is maar werk. Ik heb het niet slecht”

Hij kijkt A meewarig aan maar gaat dan snel aan het werk. Even is het stil, maar dan hervat Chris het gesprek weer terwijl hij wel bezig blijft

C.”Nog één maandje en ik heb weer genoeg bij elkaar voor mijn volgende reis.”

Kijkt even dromerig voor zich uit, vervolgt:

C. "Noord Afrika. Van west naar oost."

Anne kijkt naar hem en zegt met een vleugje zelfspot:

A. "Ja Chris, geniet van het leven want het duurt maar even..! Maar ik gun het jou hoor....Vóórdat Peter en ik besloten samen verder te gaan hebben we eerst een half jaar geback-packt. Mooie tijd.....veel gezien en veel geleerd " .

C. "Thuis zijn ze niet blij met me hoor. Ze vinden het maar niets, dat gelanterfanter. Ze zeggen dat het tijd wordt dat ik met twee benen op de grond ga staan. Eérsjt je leven goed op de rails, de rest komt later wel een keer. Ze zijn nu zelf boven de vijftig, mankeren inmiddels het nodige. De reislust is hen al vergaan voordat die kon ontbranden. Dat gaat mij niet gebeuren !"

A. "Je ouders zullen het wel goed met je voorhebben. Ze zien je nog altijd als hun kind.."(Anne valt terug in de kussens en legt haar handen om haar dikke buik).

C. "Je slaat de spijker op z'n kop Anne. Maar ik moet je niet teveel vermoeien met mijn praatjes. Hó, ik hoor voetstappen op de gang. Vast de "controle"."

Chris gaat overdreven hard aan het werk, knipoogt naar Anne en verdwijnt al vegend, zijn karretje vergetend, haar kamer uit. Op de gang botst hij zichtbaar opzettelijk tegen verpleegster Floortje aan. Chris is meer dan geïnteresseerd in deze verpleegster. Even kijken ze elkaar aan. Even verwarring bij F, maar dan stapt ze kordaat de ziekenkamer in. Chris blijft nog wat in de gang / in de deuropening hangen.

F. " Goede morgen Anne, Hoe is het met jou. Heb je de baby nog gevoeld?"

A. "Ha Floor. Nou, ik héb me wel eens beter gevoeld en já ik heb "Hoopje" gevoeld, en goed ook. (strijkt even over haar buik). Ze schopte en bewoog een beetje. Ik verging van de pijn, maar daar kan zij niets aan doen hé. Vreemd toch, dat ik blij kan zijn met die pijn."

Floortje zegt even niets, komt dichterbij en kijkt even naar de apparatuur

F. "Zeg Anne, straks komt de dokter langs. Je bloedwaarde baarde hem zorgen."

Even schrikt Anne bij het horen van dit bericht, richt zich wat op, zegt:

A. "Ik hoop toch zó er nog bij te zijn als "Hoopje" geboren moet worden Als de dokter komt moet Peter er ook bij zijn. En eigenlijk zou mijn zus Irma er dan ook moeten zijn. Ze heeft me beloofd Peter bij te staan als het echt moeilijk wordt."

Anne zakt terug in de kussens. Floortje trekt het bed even recht en zegt

F. "Ik zal hem voor je bellen. Je zus komt elke morgen, dus die schiet ik straks wel even aan. Ik ben zo weer even bij je terug."

Floortje wil door de deur weglopen, maar Chris blokkeert de uitgang. Heel overdreven gaat hij galant opzij en laat Floor passeren. Dan richt hij zich nog even tot Anne en zegt:

C. "Anne ik zal voor je duimen. Ik hoop dat die laatste wens in vervulling mag gaan en jij je kindje nog mag zien."

Dan gaat Chris z'n hand opstekend weg, de gang door. Meewarig zijn hoofd schuddend zie je hem door de gang verdwijnen. Anne is weer alleen. Ze probeert wat te lezen en laat dan mismoedig het blad vallen. Ze legt liefdevol haar handen om haar buik en begint haar gedachten hardop verwoordend duidelijk verstaanbaar te spreken:

A. "Mijn "Hoopje"....Ja lieve kind, je bént mijn hoop. Jij bent alles wat er straks blijft van mij....Mijn God, wat ben ik dankbaar voor dit kind. Dankbaar voor de liefde die ik heb mogen ervaren en waaruit jij hebt mogen ontstaan.....Je zal het zonder mij moeten rooien....Maar jij hebt Peter, de beste vent die hier op aarde rondwandelt. Al wat in mij is aan liefde en warmte geef ik via jou door aan hem... God sta hen bij! sta..hen.....bij....."

Dan raakt Anne door vermoeidheid overmand en zakt weg. Over de gang komt Irma aanlopen. Ze komt de kamer binnen en ziet dat Anne slaapt. Ze loopt op het bed toe en zegt bij zichzelf:

I. "Arme, arme ziel! " (schudt haar hoofd)

" Lieve God, hoe kunt U.Hoe kunt U deze mooie vrouw weg-

halen uit dit leven. De kleine heeft nog maar even nodig om gehaald te kunnen worden. Mag mijn zus zelfs dát niet meer meemaken. Ik had dat haar zó gegund “

Dan wordt Irma weer wat rustiger, streelt even Anne’s hoofd, die daar niet op reageert en verlaat de kamer weer zeggende:

I. “Rust maar lekker verder. Ik kom later wel terug als je weer bij bent.”

Irma wil via de gang verdwijnen als Floortje net aankomt. Samen praten ze even voor de deur van de kamer.

F. “Ha Irma, ze slaapt zeker hé? Goed zo.

De dokter komt straks praten. Op Anne’s verzoek heb ik Peter gebeld. Hij is onderweg. Ze vroeg ook of jij bij het gesprek aanwezig wilde zijn. Ik denk dat ze de gang van zaken goed door heeft. Fijn eigenlijk dat jullie zussen zo’n goede band met elkaar hebben”.

I. (zucht) “Ja, maar momenteel is het juist daardoor ook erg hard. Het is toch eigenlijk ónmenselijk wat Anne en haar gezinnetje nu overkomt. Maar boos zijn in hun bijzijn heeft op dit moment geen zin hé. Ik zal meer voor Peter en, als ze het overleeft, voor de baby kunnen betekenen wanneer ik beide ondersteun, in plaats van het onbegrip en de boosheid nog meer aan te wakkeren”.

F.” Je weet, wij doen alles wat er in onze macht ligt. Maar we blijven mensen. Sterkte straks. Ik zou maar even een kopje koffie gaan drinken of zo. Om nu hier zo lang te moeten wachten...”

I. “Misschien wel een goed idee. Dan wacht ik Peter beneden op en komen we samen terug.”

F. “lijkt me een goed plan...”

Dan draaien de dames zich om en verlaten het decor via de gang.

Tweede bedrijf

Het gesprek met de arts heeft plaatsgevonden. Anne ligt op bed wat voor zich uit te staren. Via de gang komt Chris aangelopen, gaat de kamer binnen en zegt:

C."Ha schoonheid, ik vergat mijn karretje. Maar eerst even lunchpauze genomen dan kan ik er weer een poosje tegen."

Anne reageert niet echt op het loos gebabbel van Chris. Hij vervolgt:

C." Hé, ik heb het tegen jou Anne ! "

Pas dán reageert ze:

A." Oh, sorry Chris, ik ben er met mijn gedachten niet bij."

Mismoedig zakt Anne wat dieper weg in de kussens. Chris komt dichterbij en legt vertrouwelijk zijn hand op haar arm.

C." Joh, wat is er gebeurd?"

Anne haalt moeilijk adem en met horten en stoten komt het gesprek met de arts, Peter en Irma eruit.:

A. "Er kan niet veel langer gewacht worden, als wij ons kindje willen behouden. Als men nu niet ingrijpt verliest Peter mij én "Hoopje".

Chris legt zijn arm troostend om Anne heen en Anne spreidt haar handen om haar buik. Even zwijgen beide, dan vervolgt Anne:

A." Peter en Irma zijn even met de dokter meegelopen.....

Ze komen zo terug.....Chris, áls het zo moet zijndan moet het zo zijn... Ik heb er al langer vrede mee..... De dokter verzekerde me dat "Hoopje" het zal halen..... voor haar zal dat haar begin zijn..... voor mij is dan het einde van de lijdensweg daar..... verlossing van alle pijn.....maar ook begin van nieuw leven..... mijn hoop."

Meer kan Anne niet zeggen.

Chris weet even niets te zeggen. Dan horen ze in de verte P & I aankomen. Chris stapt op, neemt zijn karretje mee en gaat de kamer verlaten. Bij het weggaan zegt hij nog:

C." Sterkte en kracht bijzondere vrouw....."

Op de gang passeren C, P & I elkaar. Ze knikken elkaar toe. Chris verdwijnt. Peter aarzelt bij de deur van de kamer; maar dan neemt Irma hem resoluut bij de arm en gaan ze samen naar binnen. Peter gaat bij Anne op bed zitten en Irma neemt de stoel. P slaat een arm om Anne:

P. (klinkt ietwat wanhopig)" Och meisje, hoe moet het nou allemaal?"

A." Leg het in God's hand Peter. Dat doe ik ook. Het is niet anders.
Leg het in God's hand. Dan krijg je hoop Peter, hoop en vertrouwen in een toekomst. Ook dáárom noem ik ons kindje "Hoop". Zij is van mij Peter, van jou en mij.....méér kan ik je niet geven..."

Even zijn ze stil. Irma draait zich af om haar tranen te drogen; zegt:

I. "Anne, Peter, jullie weten dat jullie te allen tijde een beroep op mij mogen doen hé! "

P. "Ja Irma. Kijk maar uit, straks krijg je nog spijt van die belofte. Ben is er ook nog en die komt er bekaaid vanaf de laatste maanden."

I." Oh, dat haalt hij wel weer in. Hij gunt me alle tijd die er nog is om nog bij mijn zus te kunnen zijn."

Dan komt Floortje de zaal in en zegt:

F." Sorry mensen, dat ik nu stoor. Ik moet nu even heel praktisch zijn. In dit stadium moeten er spijkers met koppen geslagen worden. Er is vrij bezoek Anne tot morgenochtend 11 uur. Hoe jullie dat in willen delen is aan jullie. Hooguit 2- maar liefst 1 persoon tegelijk hier binnen, en niet te lang. Als je nog wat wilt weten Peter, kom dan maar even langs de afdelingsbalie. Voor jullie máák ik tijd."

Floor frunnikt nog wat aan het beddegoed en rommelt wat op het tafeltje en verdwijnt dan weer niet goed wetend wat nog te zeggen.

Even kijken de drie elkaar aan. Anne leunt nog meer tegen Peter en I schuift nog wat dichters naar het bed.

A. "Jullie weten het hé....Alles volgens onze lijst...dat was de afspraak"

P. (slikt) "Ja't is maar goed dat we dat allemaal al van te voren hebben geregeld." (Kijkt Irma dankbaar aan).

I. "Het was niet helemaal mijn idee, maar dat doet er nu niet toe. Ik ben blij Anne, dat we dat nu niet allemaal meer hoeven te bedenken. Ik ga meteen aan de slag, dan hebben jullie een paar uurtjes samen."

Irma staat op, en gaat: "tot straks" roepend weg. Even zitten Anne en Peter in stilte bij elkaar, dan zegt Anne:

A. "Peter, die muziek waar ik je om vroeg.....heb je die?...."

P." Tuurlijk, kijk! " (pakt de CD uit zijn zak)

A. "Fijn...wil je die opzetten....kunnen we samen luisteren..."

Peter loopt naar de hoek van de kamer, waar een CD-speler staat, stopt de CD in het apparaat, draait zich naar Anne toe en zegt vol bewondering en tevens vol ongeloof/begrip:

P." Hoe kún je hier zó rustig blijven met al datgene wat jou wacht ? "

A. "Ach, zo verdergaan is ondragelijk en onmenselijk....ik heb maar steeds het gevoel, dat er op me wordt gewacht.....het is niet angstigalleen verdrietig om dat jij niet mee mag....Jij moet voor ons "hoopje" zorgen Peter.....het is als met de liefde.....als je er goed voor zorgt...zie je het groeien...en zij is het resultaat van onze liefde. Soms probeer ik me voor te stellen hoe ze eruit zal zien....later.... een duidelijk beeld krijg ik niet.....maar ik word dan warm van binnen...."

Peter snelt terug naar het bed, omhelst Anne stevig, maar voorzichtig Even blijven ze samen zo zitten, maar dan zegt Anne:

A." Nu de muziek Peter.....nu de muziek..."

P. " Oh sorry, nog niet aangezet daarnet "(lacht schaapachtig)

Even maakt Peter nog geen aanstalten om de muziek aan te zetten maar zegt:

P. "Anne, één ding hebben we nog niet beslist. Hoe zullen we ons meisje noemen? "

A." Ik noem haar "hoopje". Het is onze grootste wens geweest om een kindje te krijgen....Weet je...geef haar de eerste de beste mooie naam die je te binnen schiet.....als jij ons kindje in je armen neemt....Dat móet een mooie naam zijn.....ik vertrouw op jou...."

P." Ik beloof je dat ik dat doen zal."

Dan loopt Peter naar de CD-speler en zet de muziek aan. Spot uit.

Einde tweede bedrijf

Het bed is leeg, rommelig. Door de gang komt Chris aanlopen. Hij gaat de kamer binnen met z'n karretje. Zegt om zich heen kijkend:

C. "Allemachtig! Zoiets verzín je toch niet. Wat kan het leven toch hard zijn."

Hoofdschuddend wil hij aan het werk gaan als Floortje binnenkomt.

F. « Ha Chris. Fijn dat ik jou even zie hier. Soms heb ik toch zo'n rot beroep! "

Ze gaat even op het lege bed zitten en Chris leunt tegen de stoel.

C. "Vertel het maar zuster. Hoe is de dag verder verlopen gisteren."

F. "Nou, je kent het wel hé. Dramatische familie-taferelen bij aankomst bij mijn balie. Veel potten koffie en thee. Het bijzondere vond ik eigenlijk dat de meeste bezoekers paniekerig kwamen, maar bijna allemaal redelijk rustig, bijna berustend weer vertrokken."

C. "Het hangt natuurlijk wel af van de persoon waarvan afscheid genomen wordt hé. En die Anne van ons, dat was een kanjer van een vrouw. Zo'n vertrouwen, zo zonder angst en je kon goed met haar praten."

F. "Dat laatste zei ze van jou ook! "

Floortje lacht een beetje. Chris ineens zéér geïnteresseerd:

C. " Vind jij dat óók Floor? "

F. (met en brede glimlach) "Ik kén mindere gesprekspartners! "

C. " Ik stel voor om eens uit te vinden of we ook gedurende wat langere tijd goede gesprekspartners kunnen zijn. Heb je zin om vanavond mee te gaan naar `De blauwe Aap` Kunnen we even alles wat hier passeerde even loslaten. Uurtje of acht, goed? Maar wil je me nu nog even kort vertellen hoe het verder ging na het afscheid nemen? "

F. (weer aangedaan)“ Nou ja, Peter bleef er natuurlijk bij, maar Irma is naar de gang gegaan. Zij gunde het paar hun afscheid. (even stil) Anne is heel vredig ingeslapen hoor. Zo mooi...haar handen op een bepaalde manier beschermend om haar kindje en de handen van Peter daar weer overheen. Beroepsmatig moest ik erbij aanwezig zijn, maar ik voelde me niet op mijn plaats bij dit afscheid. Het is deel van mijn beroep en ik heb het al een aantal keren meegemaakt Maar dit stel, deze vrouw, zal me altijd bijblijven.”

C.“ Geen angst hé ? “

F. “Nee volkomen rustig. Ze bleef tot het laatst toe haar man aankijken zó warm, zó liefdevol. Het laatste wat ze zei was: “ Ik zal er zijn als het ook jouw tijd is.. en ik blijf op je wachten....”

Even in zichzelf gekeerd is Floortje stil, maar dan dringt Chris aan:

C. “En het kind ? Dát heeft het gehaald toch ? Weet je, ze wilde zó graag het kindje nog zien, even aanraken, vasthouden..dat was haar wens..”

F.“ Sst. ik hoor voetstappen. Vanavond hebben we het er nog wel over. Nu aan het werk! “

Irma komt door de gang aanlopen. Gaat de kamer binnen, waar Chris begint op te ruimen en Floortje apparatuur wegneemt van het bed. Irma schrikt bij binnenkomst:

I.“ Oh!.. Ja eigenlijk logisch, de boel opruimen en kamer klaarmaken voor de volgende patiënt.”

Floortje en Chris kijken elkaar geschrokken aan.

F.“ Joh, jullie hebben je spulletjes toch al opgehaald? We ruimen pas dan op, als we weten dat dát gebeurd is. Soms, wanneer we denken dat nabestaanden het niet meer kunnen opbrengen, doen we dat verzamelen van eigendommen ook nog voor hen. Hé, vervelend nu toch Ik dacht echt dat het kon.

I.“ We hebben inderdaad Anne’s spullen weggehaald, maar Peter was de CD-speler vergeten, daar in de hoek. Hij komt hem zo even ophalen. Moest eerst nog even naar het toilet.”

Peter komt door de gang aanlopen. Stopt even voor de deur, haalt diep adem en gaat dan naar binnen. Hij schrikt van alle aanwezigen.

P. "Tjonge, staande receptie of zo?! "

I." Nee Peter, deze mensen wérken hier, dat weet je toch."

Chris komt naar voren, steekt zijn hand uit naar Peter en zegt:

C."Gecondoleerd meneer. Ik vind het heel erg van uw vrouw, maar ik ben blij voor u dat uw dochtertje het gehaald heeft."

Peter knikt even. Kan nog niet blij zijn.

P." Dank je. Jij bent Chris hé? Anne had het wel eens over jou. Jij kan goed luisteren zei ze. "

Chris kijkt Floortje even schuins aan, en zegt schouderophalend:

C." Nou ja...eh...

Ik schuif het schoonmaken van deze kamer wel op tot mijn laatste taak vandaag. Kunnen jullie nog even doen wat je wilt doen hier."

F."Ja dat kan, voor zover ik weet komt er vandaag geen nieuwe patiënt in deze kamer. Ho, ik loop gelijk met je mee Chris, belletje op kamer acht! "

Samen gaan ze de kamer uit. P & I blijven stil en wat doelloos achter. Uit het zicht van P en I praten C en F nog wat in de gang.

C. "Zeg Floortje, hoe heet het kindje nu eigenlijk? "

F." Nu je het zegt. Dat heb ik nog niet gehoord. Moeilijk voor hem! "

C." Ik denk van niet. (lacht geheimzinnig naar Floortje)
Ik schrijf een naam op dit papiertje....hé niet kijken..."

Chris schuift het briefje in zijn jaszakje en zegt:

C. "Als ik het goed heb, trakteer jij mij vanavond op pizza."

F. "Nou, die gok wil ik wel wagen (handje-klap om de weddenschap te bezegelen) Aangenomen! "

Wat dichterbij elkaar dan voorheen lopen C en F de gang uit en pakken Peter en Irma in de kamer het gesprek weer op:

P." Ik zou een hekel moeten hebben aan deze kamer, maar op de een of andere manier geeft het me rust hier te zijn."

I." Ik heb hetzelfde gevoel. Maar morgen wordt hier weer een andere patiënt verzorgd."

Even stil, dan vervolgt Irma:

I. "Wat kan het toch raar lopen. Eerst die blijheid, toen bleek dat Anne zwanger was. Toen die onzekere tijd toen bleek dat de aanhoudende pijnen en misselijkheid niet met de baby te maken hadden. En daarna de onmenselijke mededeling, dat ze zowel zwanger als ongeneselijk ziek was. Het moet haar erdoorheen geholpen hebben, toen bleek dat het kindje misschien nog te redden was. (even stil). En dan de beslissing om die hele zware medicijnen niet te nemen, die haar leven misschien een maand hadden kunnen verlengen. Zij heeft veel gegeven, eigenlijk alles.....Maar het kindje Peter... kan er hier niets aan doen.... Peter, wanneer ga je naar haar toe?"

Peter zakt op de stoel.

P. "Ik kan het niet Irma. Wat moet ik met zo'n hoopje.... Hoe kan ik dankbaar zijn als me zoveel wordt ontnomen? Waar haal ik de moed vandaan om door te gaan? Ik had toch veel liever Anne willen behouden. Hoe kan ik nou....."

Irma komt van het bed en slaat troostend een arm om Peter heen.

I." Anne was j'ouw vrouw, maar ook mijn zus. En niet in de minste plaats is zij de de moeder van " hoop". (stopt even, gaat dan verder)
Jullie kind heeft nog niet eens een naam Peter. Dat kan toch niet zo. Kom, laat me met je meegaan. Gaan we samen naar de kraamafdeling. Als je het niet voor mij doet, doe het dan voor het kind, maar toch zeker voor Anne. Het was haar, nee j'ullie wens toch...dit kind."

Moeizaam staat Peter op, pakt de CD-speler en laat zich door Irma meevoeren door de gang sjokkend het decor af.

Einde derde bedrijf

Licht uit

Hoe dit afloopt.....!?
